

Doktor Dracula

Doktor Dracula

en annan version av Bram Stokers roman

av Christian Lanciai (2007)

Personerna:

Lord Holmwood
Arthur Holmwood
Lucy Westenra
John Seward
en gammal läkare
en ordensbroder
Jonathan Harker, advokat
Mina Harker, hans hustru
Greve Vlad Dracul, kallad Dracula
hans tjänare
advokat Hawkins, Harkers överordnade
en annan ordensbroder
Doktor Abraham van Helsing

Handlingen äger rum i London och Transsylvanien under 1890-talet.

Copyright © Christian Lanciai 2007.

Akt I scen 1. Lord Holmwoods sängkammare.

Holmwood Mina kära ungdomar, jag beklagar verkligen att jag inte kan vara med på ert bröllop.

Arthur Far, så länge det finns liv finns det hopp.

Holmwood Du anar inte hur dödlig min sjukdom är.

Lucy Ni anar inte vilka mirakler läkarvetenskapen kan åstadkomma idag.

Holmwood Prata inte skit. Det kommer alltid att finnas obotliga sjukdomar, och min är en av dem.

Arthur Du glömmer, far, att min bästa vän är medicinska fakultetens mest briljanta vetenskapliga begåvning. Med honom som läkare i vår närhet riskerar vi odödlighet.

Holmwood Du vet inte vad du talar om. Lucy, jag måste tyvärr be dig lämna rummet, för det är något jag måste tala med Arthur privat om.

Lucy Om ni säger så, Sir. *(niger och går)*

Arthur Det blir säkert inte länge, Lucy.

Holmwood Nej, det blir inte länge. *(Lucy går.)*

(när Lucy gått) Min son, jag har tyvärr bara dåliga nyheter att ge dig i arv nu när jag dör.

Arthur Nu är det ni som pratar goja, far.

Holmwood Tyvärr är det inte det. Lyckligtvis har jag förståndet i behåll, men det är också det enda. Allt annat har jag förlorat, och hälsan var det första. Du anar inte hur rutten jag är inuti.

Arthur Far var alltid sardonisk.

Holmwood Och tyvärr hade jag anledning. Min sjukdom är ärftlig, Arthur, och du kommer att föra den vidare, precis som jag gjorde efter min far. Lyckligt vis är du min enda son. Man kan ju alltid hoppas på att denna sjukdom någon gång skulle dö ut med hela vår fördärvade släkt.

Arthur Sluta prata nonsens, far.

Holmwood Din briljante vän John Seward läkarkandidaten kunde aldrig förstå min sjukdom, men jag förstår den alltför väl. Det är en obotlig venerisk sjukdom, Arthur, som bara kommer att bli mera plågsam ju längre du lever. Det är en förbannelse, och du kommer att smitta ner din hustru med den om ni gifter er, och era barn kommer att föra den vidare, om ni får barn.

Arthur Far, Lucy har rätt. Numera finns det inga sjukdomar som inte kan botas.

Holmwood Bara teoretiskt. I praktiken finns det fortfarande sjukdomar som man aldrig lyckats bota. En av dem är syfilis.

Arthur Har ni syfilis?

Holmwood Nej, jag har det som är värre.

Arthur Vad kan vara värre än syfilis?

Holmwood Det får du se. Jag ville bara varna dig, min pojke, så att helvetet inte kommer som en överraskning för dig.

Arthur Jo, jag tackar. Menar far att jag inte får gifta mig?

Holmwood Det är på ditt ansvar. Jag överlåter det åt dig. När jag var ung och kär och ville gifta mig trodde jag också att det fanns bot för allt, men all min ljusblå optimism kom på skam och det smygande försåtligt, så att bara ett litet grand i taget naggades i kanten till att börja med, för att sedan sprida sig som en frätande parasit runt i hela kroppen. Jag smittade ner din mor, men det började inte märkas förrän långt efter att du blivit född. Hon dog av det, och du vet själv hur förfärlig hennes ändalykt var.

Arthur Hon vägrade träffa någon av oss under sitt sista år i livet.

Holmwood Det var för att skona oss. Jag klarade sjukdomen bättre, men jag tror att mina plågor blev värre, just för att jag överlevde längre. Sök din bot om det går, Arthur, anlita din bästa vän läkarsnillet, kanske ni verkligen hittar något botemedel en vacker dag, men du förstår väl att jag var tvungen att informera dig om fakta?

Arthur Jag tackar för din varning, far, fastän den är en förbannelse, som jag dock skall bekämpa så länge jag lever med alla medel, om det visar sig nödvändigt.

Holmwood (resignerat) Ja, jag känner igen den inställningen. Den var min egen för trettio år sedan. Jag tog också för givet att det aldrig skulle behöva mobiliseras några åtgärder för att försvara den goda hälsa vi alla synbarligen föddes med, som dock bara var det läckraste ytterhölje för en medfödd parasitism som desto mera lömskt skulle konsumera allting bit för bit inifrån...

Arthur Far!

Holmwood Tyvärr vet jag vad jag talar om, och jag skulle inte göra det om jag inte visste att jag dukat under. Det finns ingenting kvar av mig, min son, utom all den ruttenhet som denna krampaktiga kropp snart inte längre skall kunna dölja. Undvik om ni kan att undersöka min kropp efter min död, ty det blir inga goda resultat av den saken.

Arthur Far!

Holmwood Det är bra. Jag har sagt mitt. Gå nu, och låt mig dö i fred. Jag dör Englands rikaste men sjukaste man, och tyvärr kan jag inte hjälpa att jag måste ge i arv båda delarna till dig. Njut av rikedomerna medan du kan, innan sjukdomen hinner

upp dig och du ruttar ihjäl som jag utan att ha kunnat utnyttja allt det livets goda du trots allt har tillgång till... (*slocknar*)

Arthur Han har tuppav. Aldrig att jag kommer att acceptera detta. Om jag är sjuk skall jag minsann se till att jag blir frisk med vilka medel som helst! Det är bäst att jag hämtar läkaren. (*går ut. Möter Lucy i dörren.*)

Lucy Är han död?

Arthur Nej, inte ännu. Vaka hos honom medan jag hämtar läkaren. (*går ut*)

Lucy (sätter sig hos lorden) Vi hade hoppats hinna gifta oss före er bortgång, och vi ger inte upp hoppet förrän vi måste.

(*Arthur kommer in med en gammal läkare och John Seward*)

Seward (undersöker honom snabbt) Han är död.

den gamle Dog han medan ni var här?

Arthur Nej, han bara svimmade. Därför hämtade jag er.

den gamle Jag måste tyvärr meddela er att er far just har gått bort.

Arthur Fan också!

Seward Jag beklagar.

Lucy (faller i Arthurs famn) O Arthur! (*gråter*)

Arthur Vi gifter oss ändå. Ingenting kan ändra våra planer.

den gamle Berättade han för er om sin sjukdom?

Arthur Ja. Vad vet ni om den?

den gamle Inte mer än vad han visste själv. Kandidat Seward här visste och förstod ännu mindre.

Arthur Så ni vet åtminstone vad den handlade om?

den gamle I grova drag, ja, och jag antar att ni vet lika mycket.

Lucy Vad var hans sjukdom?

Arthur Ingenting som kan hindra vårt äktenskap, Lucy, om dock jag kommer att göra allt vad som står i mänsklig makt för att bota den innan jag vågar komma vid dig.

Lucy Menar du att den var ärftlig?

Arthur John? (*hänvisar till John*)

Seward Med dagens vetenskapliga kunnande kan man snart bota vilka omöjliga sjukdomar som helst, även sådana som inte ens kunnat identifieras.

Lucy (tar ett fastare grepp om Arthur) Du är inte sjuk, Arthur, och jag släpper dig aldrig.

Arthur Inte heller jag dig. Någonsin.

den gamle Jag råder er dock att först ombesörja begravningen innan ni gifter er.

Arthur Givetvis, doktor. En sak i sänder. Du ställer väl upp som min marskalk, John?

Seward Givetvis. Och är det något annat jag kan hjälpa dig med, så kan du alltid lita på mig.

Arthur Tack, John. Vi vet inte vad det är för utmaningar vi står inför, men vi skall klara av dem alla, vad de än innebär. (*fattar tacksamt Johns hand. Läkaren höljer över den döde. Lucy står innerligt vid Arthurs sida.*)

Scen 2.

Hos brödrskapet.

brodern Jag försäkrar er, lord Arthur, att ni inte behöver hysa några misstankar som helst beträffande oss. Nog är vi ett skumt sällskap, men några satanister är vi inte. Lika mycket som vi ägnar oss nästan uteslutande åt andliga ting har vi ingenting alls att göra med någon ondska, som vi tvärtom hävdar att inte existerar.

Arthur Låt oss komma till saken. Ni känner till min sjukdom, och ni tror att ni kan erbjuda mig någon bot för den. Det är bara därför jag har sökt mig till er.

brodern Ja.

Arthur Ni har konfererat med vår gamle familjeläkare och informerats om släktens sjukdom, och tror ändå ni kan bota den?

brodern Vi inte bara tror det. Vi vet det.

Arthur Hur?

brodern Vi vore inte ett andligt brödraskap om vi inte hade kontakter och försänkningar över hela världen. Efter att ni tog kontakt med oss och vi fick närmare information om er sjukdom av er läkare har vi hört oss för i utlandet om liknande fall av denna sjukdom, och det har faktiskt förekommit. Och inte bara det: där finns även boten.

Arthur Ni ger mig inte bara hopp utan nästan livet åter.

brodern Jag förstår er situation fullkomligt och vill gärna göra vad vi kan. Vi har tagit kontakt med dessa källor utomlands, och de är villiga att öppna förhandlingar.

Arthur Om vad?

brodern Om att diskutera möjligheterna förstås. Den möjlighet som diskuterats har varit att skicka ett ombud till landet i fråga för närmare konsultation.

Arthur Vad för slags ombud? En läkare? Jag har en utmärkt god vän som är ett läkargeni.

brodern Vi skulle föreslå ett juridiskt ombud för säkerhets skull, för undvikandet av alla risker.

Arthur Vad kunde det förekomma för risker?

brodern Landet i fråga är Transsylvanien, ett land där vad som helst kan hända.

Arthur Jag förstår.

brodern Därför vore det lämpligt med ett neutralt och erfaret ombud, som inte går på några finter och som är van vid att handskas med eventuella äventyrligheter.

Arthur Naturligtvis. Jag vet precis den rätta mannen. Min unge skolkamrat Jonathan Harker har precis blivit färdig med sin juridiska examen. Han är en utmärkt boxare och idrottsman och är inte rädd för något. Han skulle gärna ge sig i kast med ett sådant äventyr, och det skulle till och med kunna medföra god reklam för hans firma.

brodern Det låter som en mycket lämplig kandidat. Allt måste naturligtvis betalas av er själv. Ni går i god för honom, och alla risker med hans resa är era.

Arthur Naturligtvis.

brodern Det låter bra. Givetvis är vi intresserade av att få veta hur detta experiment kan utveckla sig.

Arthur Jag ska gärna låta er veta allt. Ni har vårt fulla förtroende, eftersom ni har vår läkares förtroende.

brodern Det är i allas vårt intresse att detta må gagna alla.

Arthur Tack, broder. Min hustru kommer att glädjas av dessa nyheter.

brodern Ni är visst nygift?

Arthur Ja, och det är det som är kruxet. Jag anser mig inte kunna fullborda mitt äktenskap förrän jag vet att jag eliminerat alla ärftliga sjukdomsrisker.

brodern Jag förstår. Jag tror att vi i denna affär redan garderat oss mot alla risker.

Arthur Låt oss hoppas det. *(De skakar hand, och Arthur går.)*

Scen 3. Londons hamn.

Mina Jag vill inte att du åker, Jonathan.

Jonathan Det är bara en affärsresa, Mina. Jag är tillbaka om högst en månad.

Mina Du vet inte vad du ger dig in på.

Jonathan Det är just det som är det spännande. Vad vore livet utan utmaningar?

Mina Vi är nygifta, Jonathan, och det första du gör som äkta man är att resa på en smekmånad på egen hand till Europas värst beryktade land.

Jonathan Det är bara vidskepelse, Mina. Vi har inte råd att missa denna chans, som kan bli språngbrädan för hela min karriär. Jag upplevde det som att himmelens portar öppnade sig för mig när lord Arthur Holmwood kom med sitt erbjudande.

Mina Du såg bara pengarna och blundade för riskerna.

Jonathan Jag är inte rädd, Mina. Riskerna är inte värre än med vilken sjöresa som helst och vilken bergsexpedition som helst. Jag har ett mål att resa till, där jag blir väl omhändertagen. Jag är inte rädd för eventuella vargar eller björnar eller banditer och rövare som kan dyka upp på vägen. Jag kan försvara mig.

Mina Även mot det okända?

Jonathan Det okända är det mest spännande av allt och det minst farliga av allt. Det är det man får hälsosamma och nyttiga erfarenheter av.

Mina Skriv åtminstone så ofta du kan.

Jonathan Givetvis, Mina, även om kanske breven inte når dig förrän efter att jag kommit hem igen.

Mina Res då med Gud, Jonathan, och kom välbehållen tillbaka. Det är egentligen det enda viktiga med varje resa.

Jonathan Jag reser med dig, Mina. Du bor i mitt hjärta, och därför kan inget ont hända mig. Jag kommer oavbrutet att mest tänka på dig.

Mina Och jag kommer bara att tänka på dig.

Jonathan Ännu säkrare kommer inget ont att hända mig. Vi släpper aldrig varandra ur sikte, då vi bor i varandras själar.

Mina Tag inga risker, Jonathan, och vänd omedelbart om tillbaka om något händer.

Jonathan Jag är din, Mina, och ingenting skall någonsin ta mig ifrån dig.
(*De omfamnas ömt och skiljs.*)

Akt II scen 1.

Festmiddag i bankettsalen i Draculas slott.

Dracula Ni anar inte hur smickrad jag är över att ni över huvud taget gjort er besväret att resa hit. Dessa trakter hör ju dock till Europas mest illa beryktade.

Jonathan Vi engelsmän är inte vidskepliga i onödan.

Dracula Nej, ni försöker vara rationella, och ändå har ni ett högre utvecklat sinne för mystik än något folk på kontinenten.

Jonathan Jag har inte kommit hit för mystikens skull utan för att göra affärer.

Dracula Och jag hoppas verkligen att vi tillsammans skall kunna genomföra de affärer som önskas av oss utan att de skall bli dränkta i lokal mystik. Dock har vi väl ingen brådska, eller hur, herr Harker? Nu när ni en gång gjort er det kolossala besväret att resa hit den långa vägen längs så besynnerliga vägar unnar ni väl er den hälsosamma avslappningsövningen att stanna här några dagar och ta igen er?

Jonathan Herr greve, jag kan inte klaga på er gästfrihet. Jag känner mig här som professor Aronnax ombord på Nautilus som fånge hos kapten Nemo med enbart den underbaraste lyx till sitt förfogande, god mat, ypperliga viner av alla sorter från Balkans rödaste till Ungerns ädlaste Tokajer, ett fantastiskt gästrum med himmelssäng och Europas kanske mest spektakulära omgivningar med bara hisnande spetsiga vilda snötäckta berg som inramning av det mest hänförande romantiska landskap jag någonsin sett.

Dracula Jag är glad att ni har det sinne för skönhet som detta mitt land förtjänar att betjänas av.

Jonathan Låt oss för den sakens skull inte glömma affärerna.

Dracula Naturligtvis inte. Det är ju bara därför ni är här.

Jonathan Mina instruktioner är att utforska era möjligheter att kunna erbjuda en bot för en sällsynt sjukdom som min uppdragsgivare lider av. Ni har fått ta del av mera intima detaljer genom den korrespondens som utmynnat i min resa. Vad vet ni om denna sjukdom och dess eventuella bot?

Dracula Vad jag vet, och det med största säkerhet, är att en besläktad sjukdom men av mycket allvarligare art vidhäftat min egen familj och att vi funnit en bot för den.

Jonathan Vari består denna bot? Medicin? örter? En kur? Något slags diet?

Dracula Nej, någonting helt annat. Blodtransfusion. Det räcker med en enda behandling. Det sjuka blodet byts ut mot friskt.

Jonathan Man kan dö av blodtransfusioner. Det kan vara riskabelt. Vissa människor kan inte ta emot andras blod.

Dracula Inga problem här.

Jonathan Hur skulle det gå till?

Dracula Det är en mycket enklare operation än man skulle tro. Jag ger den sjuke av mitt friska blod, och i utbyte mottager jag en del av hans blod.

Jonathan Så det är något så enkelt som ömsesidigt utbyte – men i form av blod?

Dracula Precis.

Jonathan Då har vi ett geografiskt problem.

Dracula Precis.

Jonathan Skulle då ni komma till England eller min uppdragsgivare till Transsylvanien?

Dracula Medge att det vore enklare för mig att komma till England, då ju er arbetsgivare är nygift och knappast kan ta med en ung oskyldig hustru på en så strapatsrik resa som det var för er att komma hit.

Jonathan Riktigt. Därför kunde jag inte ta min hustru med mig, och hon protesterade vilt.

Dracula Vi vill ogärna utsätta lord Holmswood för det obehaget, eller hur?

Jonathan Vill ni då verkligen göra er det besväret att komma hela vägen till England bara för att försöka bota en enda människa?

Dracula Jag hade ändå tänkt bege mig ut i världen en smula. Medge, att även ett så överväldigande mäktigt panorama som detta kan bli en enformig utsikt i längden. Jag behöver omväxling och kommer gärna till England. Ni kunde underlätta min resa med att ordna en bostad åt mig i London.

Jonathan Så gärna. Det ombesörjer säkert min uppdragsgivare. Om ni kurerar honom vore väl den rimligaste ersättning att han bjöd er på kost och logi.

Dracula Jag tackar för förslaget. Kan det ordnas?

Jonathan Givetvis.

Dracula Då är vi överens och har varit så hela vägen hittills, vilket gläder mig. Jag hoppas det skall fortsätta på den bogen.

Jonathan Jag ser inget hinder i vägen för den saken.

Dracula Inte jag heller. Så bara koppla av och njut, min käre Jonathan. Det är inte alla som får uppleva en så spektakulär semesterort som denna.

Jonathan Ni måste dock förstå att vi inte utan vidare kan köpa ert förslag. Har ni någon garanti att komma med?

Dracula Vad menar ni?

Jonathan Jag är här på ett förtroendeuppdrag av min arbetsgivare, och det minsta jag kan göra för honom är att se till att han inte blir lurad. Hur vet vi att ni inte kommer till England i andra syften än för att kureras lord Holmswood?

Dracula Jag kan bara ge er mitt hedersord som greve.

Jonathan Och hur vet vi säkert att er metod fungerar?

Dracula Jag kan bara förevisa mig själv som exempel. Jag borde ha varit död flera gånger om, jag har överlevt mig själv flera gånger, men genom den transfusion jag genomgick är jag i stället mera vital än de flesta.

Jonathan Dock tycker jag mig ha skönjt hos er en viss överkänslighet mot ljus.

Dracula Det är riktigt.

Jonathan Ni tycks inte tåla dagsljus över huvud taget och lever bara upp efter mörkrets inbrott.

Dracula En riktig iakttagelse, men jag hoppas kunna åtgärda även detta problem med tiden.

Jonathan Är det en bieffekt av behandlingen?

Dracula Det är priset jag har fått betala för min totala friskhet för övrigt.

Jonathan Nåväl, jag skall framföra detta till lord Holmwood. Jag skulle behöva skicka en rapport om vår överenskommelse redan i morgon.

Dracula Låt oss ta hand om det, och det kommer då fortare fram än om ni postar det i byn.

Jonathan Er fenomenala service är imponerande.

Dracula Allt vi vill är vår sjuka lords välfärd, eller hur?

Jonathan Givetvis.

Dracula (lyfter sitt glas) Det är ett nöje att göra affärer med er, Jonathan Harker.

Jonathan Nöjet är helt på vår sida, så länge det inte uppstår några problem. *(besvarar skålen, gäspar)* Den här bergsluften har en mirakulöst sövande verkan på en ihjälstressad stadsmänniska.

Dracula Vår luft är den friskaste i världen. Ni kommer att trivas här, Jonathan Harker, och återvinna er hälsa helt och hållet. Låt oss bara ta hand om er.

Jonathan Ni är mycket förtroendeingivande. Jag tror er. *(gäspar igen och somnar)*

Dracula (till en tjänare) Bär upp honom till hans rum, och låt honom sova ut ordentligt i morgon. Jag vill att han skall åtnjuta maximal bekvämlighet så länge han är här. Hans blod behöver syresättas ordentligt. *(tjänare bär ut Jonathan)*

(höjer sitt glas) Då är det bara att sätta i gång vår stora världsmission för att frälsa mänskligheten. *(dricker njutningsfullt.)*

Scen 2. Ett kontor i London.

Arthur Så det har kommit nyheter från Transsylvanien?

Hawkins Ja. Vi har fått kontakt. Brevet kom förvånansvärt snabbt fram för att komma därifrån, som om det påskyndats med extraordinära medel.

Arthur Vad säger det?

Hawkins I princip att Harker och greven är helt överens, att Harker mår bra och har mött en enastående gästfrihet och att greven är intresserad av att komma till England enkom för att ge er den kur ni behöver.

Arthur Några villkor?

Hawkins Greven bekostar själv sin resa men önskar en bostad i London.

Arthur Det ska väl inte vara så svårt att ordna, Hawkins?

Hawkins Naturligtvis inte.

Arthur Något mera?

Hawkins Affärsuppgörelsen tycks träffad till godo för alla parter. Greven kommer hit tillsammans med Harker och förväntar sig att allt skall vara ordnat när han kommer.

Arthur Ju förr, dess bättre.

Hawkins Jag tror ärligt talat det är onödigt att skriva tillbaka med ett ja till allting.

Arthur Gör det ändå, för säkerhets skull, ifall de blir fördröjda. Harker vill kanske ändå passa på att ta en liten semester när han ändå är på ett så exotiskt ställe fjärran från all den verklighet som vi känner till.

Hawkins Nåväl, men jag hoppas vi får veta närmare detaljer om deras ankomst.

Arthur Han skickar säkert ett telegram så fort han kommer tillbaka till civilisationen.

Scen 3.

Jonathan Harkers praktfulla sovrum i Draculas borg.

Jonathan (sjuk i sängen, i frossa) Vad har de gjort med mig? Jag fryser häcken av mig fast de eldat upp hela skogar i spisen hela kvällen och varje natt! Rummet är en bastu, men jag fryser som på nordpolen! De måste ha blandat något i mitt rödvin. Men varför? Allt vad de gjort tyder bara på välvilja och generositet – greven har nästan varit ivrig i att till varje pris skämma bort mig. Och så får jag dessa förfärliga ångestkval och frossbrytningar!

Dracula (kommer in) Hur mår patienten idag?

Jonathan Ni menar i natt? Så dåligt som man över huvud taget kan må! Vad har ni gjort med mig! Jag känner inte längre igen mig själv!

Dracula Min vän, jag försäkrar er att det går över. Det är bara lite frossa något accelererad av er oro och ångest över att vara ensam i ett främmande land och ytterligare påspädd av lite hypokondri...

Jonathan Hypokondri! Jag skakar häcken av mig! Jag har säkert fyrtio graders feber!

Dracula Det går över, jag försäkrar er. Det är bara en liten kris.

Jonathan En liten kris! Jag har aldrig hallucinerat så illa i hela mitt liv! Jag ser spöken och demoner och hör röster och drömmer bara om vampyrer mitt på ljusa dagen!

Dracula Utan tvekan är er fantasi något överstimulerad av dessa fantasieggande omgivningar... Var det inte i ert land man uppfann begreppet skräckromantik och den Gotiska romanen?

Jonathan Skit samma, jag vill bara härifrån.

Dracula Ni måste bli frisk först, så att ni kan stå på benen. Jag reser inte heller förrän ni är fullt återställd. Ni kommer väl ihåg att vi beslöt att resa hem till England tillsammans?

Jonathan Så sjuk som jag är nu har jag aldrig varit. Jag trodde jag skulle dö härom natten och trodde jag aldrig mer skulle få se min hustru och mitt hemland...

Dracula Ni är alldeles för ung för att kunna dö. Ni har hela evigheten framför er.

Jonathan Det har man bara som död.

Dracula Nej, det finns inget högre liv än det eviga livet.

Jonathan Greve, jag har misstänkt er från början för att ha andra avsikter än att bara kurerar en hypokondrisk lord med impotensproblem. Ut med språket nu. Vad har ni egentligen gjort med mig?

Dracula Vad misstänker ni?

Jonathan Vad som helst utom regelrätt ritualmord! Jag känner mig förgiftad och blir inte frisk men bara sjukare, och jag vet inte vad det är!

Dracula Så fort ni började bli sjuk och vi kände igen symptomen utsatte vi er för vår behandling.

Jonathan Ni menar den berömda kuren?

Dracula Just det.

Jonathan Ni menar att ni stulit mitt blod och gett mig annat blod i stället?

Dracula Det var säkrast så. Annars hade ni dött.

Jonathan Men varför? Det finns ju mediciner! Det finns ju kinin och opium och naturmediciner! Era berg är väl fulla av alla världens mest hälsobringande örter! Och ni tappar mig på mitt blod! Varför?

Dracula För att få er frisk med friskare blod.

Jonathan Men mitt blod var friskt! Och så sjuk som jag är nu måste jag misstänka er för att ha infekterat mig med världens sjukaste blod!

Dracula Inget blod är infekterat i min släkt. Tvärtom. Det är det sundaste blod i världen.

Jonathan Men det kanske inte gick ihop med mitt engelska blod!

Dracula Det går ihop med vilket blod som helst. Vänta bara tills ni upptäcker att ni får krafterna tillbaka och börjar återfå aptiten och vill ha blodiga biffar igen och inte blir berusad hur mycket rödvin ni än dricker...

Jonathan Vinet! Nu har jag det! Ni förgiftade vinet! Ni drogade mig från början, för att hålla mig i dvala, så att ni kunde experimentera fritt på mig utan att jag kunde bjuda något motstånd! Ni har använt mig som försökskanin!

Dracula Min vän, ert tillstånd har gett er paranoia. Vi har bara försökt återge er livet med att rädda er hälsa!

Jonathan Det tror fan det när jag är dödssjukare än någonsin!

Dracula Jonathan, lita bara på mig. Jag har älskat er som min son. Jag har gjort allt för att ni skulle trivas här och skämt bort er med allt vad ni kunnat drömma om. Ni har levt i sus och dus här. Jag har åderlåtut er en smula för att ta reda på om ert blod var rent, vilket det naturligtvis inte var. Därför har jag renat det med mitt eget, som är garanterat det renaste i världen.

Jonathan Vad har ni för garanti för det?

Dracula Jag har levt i sex hundra år.

Jonathan Ni är galen!

Dracula Nej, Jonathan, ingenting är så sant som den yttersta galenskapen.

Jonathan Jag tror jag drömmer. Hela denna vistelse är som en mardröm som bara blir värre hela tiden. Vart är jag på väg? Vad kommer att hända med mig? Jag blir mer ångestbrinnande för varje dag, jag mår värre hela tiden och hela min kropp skriker av smärta som oavbrutet blir värre, medan jag samtidigt upplever livet mera intensivt för varje ögonblick, som om jag inte var på väg mot medvetlöshet och döden utan tvärtom...

Dracula Just det!

Jonathan Än en gång, vad har ni gjort med mig? Ni har inte talat om hela sanningen för mig. Ni har alltid dolt det mesta från början och bara blottat en flik av era verkliga intentioner...

Dracula Jonathan, när du blir friskare skall du förstå varför du måste gå igenom den här prövningen för att bli lika odödlig som jag.

Jonathan Ni är galen! Ni måste vara galen!

Dracula Nej, jag är den klokaste människan på jorden. Tro mig, när ni får se resultatet och ni börjar förstå mig.

Jonathan Jag fattar ingenting. Ge mig då åtminstone mera vin, så att jag blir klarare i skallen av att töckna om förståndet en smula.

Dracula (till tjänaren) Ge honom mera vin. Han tigger om det.

Jonathan Och vad är det med detta vin, som är så alldeles märkvärdigt extra berusande, men som inte är enbart alkohol? Här finns en tjock bismak, som av...

Dracula Säg ut det. Som av blod.

Jonathan Är det blod?

Dracula Bara en anstrukning och inte av vilket blod som helst.

Jonathan Vad då för blod?

Dracula Mitt eget i renodlat koncentrat.

Jonathan Herr greve, jag vet inte vad ni gör med mig, jag förstår inte era motiv, men ni håller mig fången för att experimentera på mig i outgrundliga syften, men om jag måste dö genom detta så förkorta då åtminstone tortyren!

Dracula Nej, jag behöver er levande, Jonathan. Vi skall ju resa tillsammans till England.

Jonathan Varför i helvete driver ni mig då i döden! (*kollapsar*)

Dracula Lägga honom till sängs. Behandlingen borde snart vara över nu. Snart vaknar han som en ny odödlig människa och mår bättre än någonsin med en plötsligt otillfredsställbar aptit på livet...

tjänaren Skall jag ge honom mera blodvin att dricka?

Dracula För all del, spara inte på flaskorna. Ge honom allt vad han begär, och när han vill ha oblandat blod, så ge honom det också. Då är han färdig, och vi skall vara redo att resa.

(*lämnar rummet och tjänaren åt att sköta om Jonathan.*)

Akt III scen 1. Castle Holmwood.

(*Arthur Holmwood, hans hustru Lucy, John Seward och Mina Harker.*)

Mina Men är det inte märkvärdigt att ingen vet någonting och att ingen kan förklara någonting?

Arthur Jag är säker på att allt måste ha sin naturliga förklaring. Tids nog kommer vi att få veta allt.

Seward Mina hade sin man med ombord på fartyget. Ingen levande har påträffats. Vi måste förstå hennes förtvivlan.

Arthur Skeppet kom ju dock i hamn. Det hade ju ändå förts en loggbok ombord.

Lucy Har vi fått veta vad som stod i loggboken?

Arthur Det är det som är det största mysteriet. Fastän vi vet att Jonathan måste ha befunnit sig ombord är han inte omnämnd i hela loggboken med ett enda ord.

Seward Har du fått läsa loggboken? Känner du till dess innehåll?

Arthur En underlig epidemi tycks ha drabbat besättningen från början, och den ena efter den andra dog, och siste man kvar var styrmannen, som påträffades död fastsurrad vid rodret när skeppet ändå anlöpte hamnen. Han måste ha levt tillräckligt länge för att ha kunnat styra det in till kajen. Jonathan Harker var införd i rullorna som passagerare men synes aldrig ha stigit ombord. Vår vän greve Dracula synes ha skickat med några lårar som bagage som besättningen tycks ha trott att var likkistor, varför deras skrockfullhet löpte amok med dem. Detta kan ha påverkat skeppets tragedi.

Seward Även greve Dracula var inskriven som passagerare men tycks inte ha följt med ombord.

Arthur Det är ytterligare ett mysterium. Bagaget eller likkistorna synes ha lossats i hamnen av någon som tog hand om dem.

Seward Vem då?

Arthur Vem om inte greve Dracula?

Lucy Vem är denne greve Dracula egentligen? Vad vet ni om honom egentligen?

Arthur Allt är på mitt ansvar. Det var min firma som tog kontakt med honom då han tycks ha varit världens enda expert på dess sällsyntaste blodsjukdom.

(*Det ringer på porten.*)

Seward En besökare. Så här sent?

Arthur Jag väntar ingen. Gå och se vem det är, Eric. (*Betjänten går ut.*)

Lucy Vägra ta emot honom om det är en patient.

Mina Det kanske är Jonathan, som har klarat sig!

Seward Hoppas det, Mina.

(Betjanten Eric kommer in igen.)

Eric Det är en greve som säger att han är väntad.
Arthur Omöjligt.
Lucy Greve Dracula?
Arthur Visa in honom, om det verkligen är en greve.
Eric Ja, Sir. (går)
Lucy Tror ni vi kan ha en sådan tur, att någon ändå skulle ha överlevt skeppsbrottet?
Mina Hoppas det, Lucy, hoppas det.
Eric (kommer in igen) Greve Dracula, Sir. (Denne kommer in.)
Dracula Jag hoppas jag inte chockerar er, mitt herrskap, med att ha överlevt en svår resa.
Mina Var är min man?
Dracula Vem är er man?
Mina Jonathan!
Dracula Är han inte här?
Arthur Nej, han är tyvärr inte här. Vi väntade inte att någon skulle ha överlevt ett sådant spökskepps skräckresa. Det enda levande som påträffades ombord var råttor.
Dracula Ändå väntade jag mig nästan att finna honom här, i synnerhet (vänd till Mina) om ni är hans hustru.
Mina Var är han?
Arthur Menar ni att han ändå var med er ombord på fartyget? Enligt vad vi fått höra var varken ni eller Jonathan omnämnd med ett enda ord i loggboken, som om ni aldrig förekom ombord.
Dracula Besättningen var något besynnerlig och alldeles för skrockfull.
Arthur Desto mera välkommen är ni, i synnerhet emedan ert uppdykande ger oss hopp om att eventuellt även få se Jonathan i livet igen.
Dracula Det kommer ni säkert, eftersom jag har klarat mig, och vi aldrig skildes från varandra förrän vid skeppsbrottet.
Mina Han lever! Jag visste det!
Dracula Ja, fru Harker, han lever verkligen.
Arthur Ni anar inte hur glad jag är över att äntligen få se er. I synnerhet i beaktande av den ohyggliga tragedin uppenbarar ni er nästan som en frälsare.
Dracula Jag hoppas få infria alla era förhoppningar till fullo.
Seward En drink, herr greve?
Dracula Tack, jag dricker bara rödvin.
Arthur Det kan vi naturligtvis bjuda på i obegränsad mängd. Servera honom, Eric. Han kan behöva en styrketår. Kommer ni direkt från hamnen?
Dracula Jag tänkte det var bäst att omedelbart söka upp er, då det ligger i bådas vårt intresse att så fort som möjligt ombesörja våra affärer.
Arthur Absolut, herr greve.
Mina Men var är då min Jonathan? När kommer han?
Dracula Jag är säker på att han förr eller senare måste dyka upp och ta väl hand om er, fröken Mina.
Mina Hur vet ni det då så säkert, herr greve? Enligt de mystiska rapporterna från det spökskepp ni kom med förekom han inte alls ombord. Ni säger väl inte vad ni säger bara för att ge mig illusioner om en falsk tröst?
Dracula Jag säger bara vad jag tror, och när jag tror något så är det ställt utom allt tvivel.
Seward Jag tror fröken Mina efterlyser mera konkreta bevis, till exempel att han skulle dyka upp på samma mystiska sätt som ni.
Mina Ingen överlevde ombord på det fartyget, herr greve. Hur kommer det sig då att ni har gjort det?

Arthur Huvudsaken är väl ändå att greven är här och vid synbarligen god vigör. Och ni måste medge, Mina, att då är det tänkbart för att inte säga antagligt att också Jonathan uppenbarar sig.

Mina Jag vill bara veta vad som har hänt, och om greven vet det är det hans skyldighet att tala om det.

Arthur Med tanke på hur fasansfull en sådan resa måste ha varit är greven säkert trött och behöver vila. Vi har många lediga rum här i slottet. Ni är välkommen att stanna här, herr greve.

Dracula Jag tackar för er gästvänlighet och anser mig icke kunna vara oartig nog att vägra acceptera den.

Arthur Så ska det låta.

Seward Vi är alla trötta och upprivna, och särskilt du, Mina, med den vända du gått igenom.

Mina Jag är inte botad ännu.

Arthur Innan vi går och lägger oss vill jag dock gärna diskutera våra gemensamma affärer, herr greve.

Dracula Med största nöje.

Arthur Ursäktar du oss, Lucy?

Lucy Naturligtvis. Kom, Mina. Du är trött. Jag ska stoppa om dig så att du sover sött. (*tar hand om Mina och går ut med henne.*)

Seward Jag ber då också om att få dra mig tillbaka.

Arthur Vi ses i morgon, John. (*Seward går.*)

Dracula Varmed kan jag stå till tjänst, lord Holmwood?

Arthur Det vet ni mycket väl. Hur snart kan vi inleda behandlingen?

Dracula Ni har således av ren hänsyn till er hustru ännu aldrig kommit vid henne och vill därför så snart som möjligt underkasta er min behandling?

Arthur Exakt, herr greve. Är den mycket obehaglig?

Dracula Bara i början, tills man vant sig vid sitt nya tillstånd och sin nya fysik.

Arthur Är det någon skillnad?

Dracula Lika stor skillnad som mellan att vara sjuk och vara frisk.

Arthur Hur snart kan vi alltså köra i gång?

Dracula Jag föreslår att vi diskuterar närmare behandlingsprinciper hos det brödraskap, genom vilket ni fick kontakt med mig, hellre än här i ert eget hem.

Arthur Är det då så obehagligt, att ni inte vill utsätta mitt hem för ljusskygg brist på rumsrenhet?

Dracula Ungefär så kan man lägga fram det. Här finns ju damer, och en av dem är er hustru.

Arthur Ni hänvisar alltså till finkänsligheten som nödvändighet.

Dracula Vi vill inte utsätta så vackra damer för några risker.

Arthur Vad innebär operationen för risker?

Dracula Till en början kan en förändring av ert tillstånd leda till någon brist på behärskning.

Arthur Ni vet vad det handlar om. Det vet inte jag. Jag är därmed helt hänvisad till ert bättre vetande och i era händer.

Dracula Lita på mig.

Arthur Ja, greve Dracula, det är vad jag får göra.

Scen 2. Vid morgonkaffet.
Lucy och Mina.

Lucy Jag hade en så märkvärdig dröm i natt. Det måste bero på mina sexuella frustrationer.

Mina Vad drömde du?

Lucy Jag hade världens erotiska upplevelse, men jag såg aldrig vem jag låg med. Men det var en njutning jag aldrig kunnat drömma om.

Mina Vad gjorde han?

Lucy Han gjorde inget av det vanliga. Han sög mig men inte på det vanliga sättet. Det var som om jag överväldigades av en flod av njutning, samtidigt som jag kände hur livet nästan lämnade min kropp, hur jag sögs ner i en avgrund av njutning...

Mina Så märkvärdigt! Jag hade en nästan likadan dröm.

Lucy Säg inte att du hade samma dröm! Vad drömde du?

Mina Det var någonting som kom krypande in i mig från genom sängen, som om någon kröp in mig från fotändan, och jag kunde inte på något sätt hindra att han kom in i mig, för det var en sådan gränslös njutning, som jag aldrig upplevat maken till... Jag ville bara ha mer och mer och mer, och samtidigt kände jag hur liksom livet lämnade mig, hur mitt blod sögs upp inifrån som genom en åderlåtning som skenade iväg som jag inte kunde stoppa...

Lucy Precis så kände jag det också. Jag hoppas verkligen vi inte åt någonting olämpligt igår.

Seward (kommer in) God morgon, mina damer. Jag hoppas ni har sovit gott.

Lucy Vi har just berättat våra drömmar för varandra, då de var verkligt oroliga.

Seward Jaså. Vad drömde ni om då?

Mina Det märkvärdiga är att vi båda hade nästan samma dröm. Det var drömmar av ett slag som man inte kan berätta för oinvigda män.

Seward Det skulle säkert intressera doktor Freud.

Mina Vem är doktor Freud?

Lucy Det vet du väl, Mina! Den där avskryvda österrikiska juden som predikar kokainmissbruk och pläderar för lössläppandet av alla förträngda passioner... Den där sexualdären, du vet, som menar att alla drömmar är erotiska.

Mina Jaså den där otäcka sexualupplysningsdären? Men han är ju avskryvd.

Lucy Det är det jag menar. Känner ni honom, doktor Seward?

Seward Jag är inte färdig läkare ännu, men när jag blir det skall jag gärna analysera doktor Freud lite närmare. Antingen är han sjuk, eller också har han rätt.

Lucy I båda fallen är han lika obehaglig.

Arthur (kommer in) God morgon, allesammans. Jag är rädd att jag försovit mig.

Lucy Inte alls, älskling. Det gör du ju alltid, fastän du inte gör någonting alls för att anstränga dig under nätterna.

Arthur Lucy, vi har pratat färdigt om det där.

Lucy Blir man någonsin färdig med kärleken?

Arthur Det är ju bara därför greve Dracula är här, för att vi ska kunna lösa problemet.

Lucy Jag ser inget problem utom med din brist på sexualitet.

Arthur Lucy!

Mina Hon har blivit sexuellt upphetsad i natt och det utan dig.

Arthur Vad menar du, Mina?

Lucy (försöker retas) Hon menar att vi båda legat med någon som vi inte vet vem det var.

Seward (menande) Damers erotiska drömmar, Arthur, du vet. Vi diskuterade just doktor Freud när du kom in.

Arthur Doktor Freud är inte rumsren. Han kan få vilken tanke som helst till vilket sjukdomssymptom som helst.

Seward Det är det jag menar.

Mina Lucy menar inget ont. Hon bara retas som vanligt.

Seward På tal om doktor Freuds sjuka fantasier, var är vår greve? Sover han fortfarande?

Arthur Nej, han har gett sig iväg.
 Lucy Utan att säga adjö eller ens god morgon?
 Arthur Han måste ha lämnat tidigt. Han ville väl inte störa någon.
 Seward Men han har väl ändå sovit i rummet du gav honom?
 Arthur Inte mycket. Han har knappt legat i sin säng, kanske något ögonblick på den.
 Lucy Han är verkligen hemlighetsfull, vår rumänske greve.
 Arthur Ungersk, Lucy. Han kommer från Transsylvanien.
 Lucy Jag trodde Transsylvanien låg i Rumänien.
 Arthur Det ligger mellan Rumänien och Ungern, men befolkningen är ungersk.
 Lucy Ja, långt borta är det i alla fall, och mystiskt så det förslår.
 Seward Men vart hade han bråttom så plötsligt? Känner han någon här i landet?
 Arthur Vi diskuterade att träffas hos brödrskapet idag. Det är väl dit han har begett sig.
 Lucy Vad då för ett brödrskap? Jag avskyr hemliga sällskap! De bara konspirerar och är maktgalna! Du har väl ingenting med något sådant att göra, Arthur?
 Arthur Bara i detta speciella fall. Det var den vägen vi fick kontakt med greven.
 Seward Jag hoppas verkligen du hittar honom igen, Arthur. Det blir svårt att hitta någon annan transsylvansk greve med blodad tand.
 Lucy Varför säger du blodad tand?
 Seward Han var ju på bettet, eller hur? Fräsch och välklädd i frack och sidenbroderad slängkappa utan en skrynkla efter en två veckors mardrömsresa under hårt väder som kostade alla andra ombordvarande livet, pigg och alert som om han aldrig varit sjösjuk, har knappt sovit i natt och redan ute och jagar i London. Han är verkligen på bettet.
 Lucy Jag har aldrig sett en så hemlighetsfull och mystisk greve. Han har säkert farligt outgrundliga hemligheter.
 Mina Det tror jag också.
 Arthur Fantisera bara inte för vilt om honom, flickor. Ni kan få mardrömmar.
 Lucy Sådana mardrömmar som vi redan haft har vi gärna igen.
 (Arthur och Seward tittar på varandra.)
 Seward Din greve tycks ha gjort intryck på våra flickor, Arthur.
 Arthur Jag hoppas det är ensidigt från deras sida.
 (De fortsätter intaga frukosten.)

Scen 3. Hos brödrskapet.

brodern Välkommen, lord Arthur. Det var bara ni som fattades.
 Arthur Vad vill det säga? Vem mera är här?
 broder 2 Vi hoppades just att ni skulle dyka upp. Greve Dracula har nämligen låtit meddela sin ankomst.
 Arthur Ja, vi hade kommit överens om att träffas här efter mörkrets inbrott. Jag var rädd att han inte skulle hålla sitt ord då han varit försvunnen hela dagen.
 broder 1 Han har säkert sett om sina angelägenheter i staden.
 broder 2 Ni har ju själv försett honom med lägenheter.
 Arthur Ja, enligt hans egna instruktioner. Vad han skall ha flera olika bostäder till förstår jag inte, men så länge han betalar för dem är det inga problem.
 broder 1 Jag hör porten gå. Det kan vara han själv.
 Arthur Det kan bara vara han. Endast han rör sig så tyst att det är omöjligt att uppfatta hans steg.
 Dracula (gör entré) Jag hoppas ni inte har fått vänta på mig, mina herrar.
 Arthur Jag var rädd att vi hade förlorat er, då ni försvann så tidigt i morse.

Dracula Jag beklagar att jag fick bråttom. Jag var tvungen att ge mig iväg före soluppgången, och jag vill aldrig väcka dem som sover.

broder 1 Ni är hjärtligt välkommen. Det är inte alltid vi får så förnämt besök från utlandet. Er familj lär vara äldre än millenniet.

Dracula Ja, vi är så gott som odödliga.

broder 2 Herrn behagar skämta.

Arthur Till saken! När kan vi äntligen sätta i gång med behandlingen?

Dracula Så snart ni är redo, lord Arthur. Det blir en oförglömlig upplevelse för er.

Arthur Vad då?

Dracula Att få uppleva hur hela ert blod förnyas som av en ny hypervitaliserande kraft. Ni kommer att erfara att ni aldrig varit så frisk i hela ert liv.

broder 1 Vad är det för en kur egentligen? Får man vara nyfiken och fråga? Vad går den ut på?

Dracula Det är faktiskt en kur som vem som helst skulle kunna genomgå med enbart goda resultat. Den förnyar blodet genom att befria det från alla toxiner, ökar aptiten, skärper sinnena, stimulerar potensen och höjer både den fysiska och den psykiska prestationsförmågan.

broder 2 Man blir helt enkelt bättre som människa?

Dracula Precis.

broder 1 I så fall vore det verkligen något för inte bara lord Arthur utan för vem som helst.

Dracula Vi kunde ju börja med hela ert heliga brödraskap.

broder 2 Hur går det till?

Dracula Bara överlämna er i tur och ordning åt mig, så kan ni sedan utsätta andra för samma behandling.

broder 1 Inser du, broder, vilka fantastiska framtidsutsikter detta kan innebära för oss? Som initiativtagare till förbättring av hela den mänskliga rasen kan vi bli världsledare!

Dracula Det är just därför jag är här, för att ge er den möjligheten.

broder 2 Det skulle med andra ord bli ett slags frälsningsprojekt för hela mänskligheten?

Dracula Ja, och mycket bättre än kristendomen, ty ingen skulle nödgas bli korsfäst.

broder 1 Skulle detta göra kristendomen överflödig?

Dracula Inte bara kristendomen, utan alla religioner, då de ju alla till största delen ändå bara består av vidskepelse och illusioner av övertro.

Arthur Ursäkta mig, men jag tror det är något för tidigt att skrota hela den kristna kyrkan. Ingen skulle gå med på det utan vidare.

Dracula Lugn, lord Arthur. Vi tar bara en person i sänder. Ingen behöver övertygas mot sin vilja. När alla är frälsta till att bli bättre funktionerande människor kommer de bara att inse, att kristendomen inte längre behövs.

Arthur Men kristendomen är dock kärlekens religion, och som sådan är den grunden för hela vår civilisation.

Dracula Jag erbjuder er en högre form av kärlek.

Arthur Ursäkta?

broder 1 Får man fråga vad för slags kärlek?

Dracula Det får ni se.

broder 2 Herr greven behagar vara hemlighetsfull.

Dracula Säger inte själva Bibeln, att allt som är dolt skall varda uppenbart? Inte ens jag kommer att ha några hemligheter i längden. Ja, mina herrar, det är en ny frälsning av hela mänskligheten vi talar om och står i beråd att ge oss in på, och ni blir de första av den nya upplysta mänskliga rasen, vars högre förnuft kommer att utesluta alla mänsklighetens tidigare laster i form av vanvett, vidskepelse, rovdrift, miljöförstöring, girighet, avund, materialism, ambition och ärelystnad. Hela

mänskligheten kommer helt enkelt att bli förändligad, så att inga laster och svagheter mer kommer att behövas.

Arthur Det låter för bra för att vara sant.

Dracula Vad som låter för bra för att vara sant är i allmänhet just det: alltför sant just för att det är alltför bra.

Arthur Detta öppnar helt andra perspektiv på hela vår tillvaro.

broder 1 Det gör det sannerligen. Vi ser det som en ära att få vara de första.

broder 2 Men vi har inte sett några resultat ännu.

Dracula De kommer, var så säker. Ni kommer att häpna inför de nya möjligheter som kommer att öppnas för er genom förmedlandet av mina kraftresurser.

Arthur Det här är dock något helt annat och något mycket större än vad vi först diskuterade, greve Dracula. Innan jag går vidare vill jag gärna diskutera saken med min hustru. Hon var alltid mycket skeptisk mot er och vårt brödraskap, men inför dessa nya perspektiv kommer hon säkert att bli intresserad av att få delta.

Dracula Hon är naturligtvis lika hjärtligt välkommen in i vårt företag som ni själv, lord Arthur.

Arthur Jag beger mig hem genast. Jag kanske rentav kan komma tillbaka med henne inom några timmar.

broder 1 Vi skall gärna invänta er.

broder 2 Damer var alltid misstänksamma mot ordnar och brödraskap. Om vi kan få lord Arthurs hustru på bättre tankar kan vi vinna dem alla över på vår sida.

Dracula Innan ni går, lord Arthur, får jag föreslå en skål?

broder 1 Broder, ta fram rödvinet. (*Broder 2 gör så.*)

Arthur Gärna det.

Dracula Jag ber att få dricka er till för hela mänsklighetens fromma. (*höjer sitt glas*)

Alla För hela mänsklighetens fromma!

Dracula Må detta bara vara inledningsskålen till många framgångsrika slurkar.

Bröderna Ja.

Arthur Jag ber att få rekommendera mig. (*avlägsnar sig*)

Dracula Vi kan säkert underhålla oss själva så länge.

broder 1 Berätta mera, käre greve, om denna sällsamma kur som medför så välgörande effekter. (*Bröderna slår sig ner med Dracula.*)

Scen 4. Holmwood.

Salongen. Jonathan Harker ligger utsträckt på en soffa, dödssjuk, omskött av damerna, när Arthur kommer in.

Arthur Jonathan! Jag tror inte mina ögon!

Mina Schh! Han har hög feber! Vi har just lyckats få honom att somna in.

Arthur Vad är det med honom?

Lucy Han kom inraglandes här strax efter att du lämnat och tuppade nästan genast av. Lyckligtvis var doktor Seward kvar här. Han hade brinnande hög feber och yrade i ett.

Arthur Vad är det för sjukdom?

Seward (kommer in) Bara fullständig överansträngning. Han är helt slut, och vi har en gudasänd tur om vi kan rädda livet på honom. Men han har berättat en chockerande historia.

Lucy Bara feberfantasier. Det kan inte vara något annat.

Mina Nej, jag tror det är något annat. Det är något som inte stämmer.

Arthur Med vad?

Seward Med greve Dracula. Vad vet du om honom egentligen?

Arthur   Ingenting, utom att hans familj är närmast antik, och att han kan ge mig den bot som jag behöver.

Seward   För att göra dig frisk eller ännu sjukare?

Arthur   Vad menar du?

Seward   Det är det som är frågan.

Jonathan (*vaknar, blir genast skräckslagen*) Låt honom inte ta mig! Låt honom inte ta mig!

Seward   Lugn, Jonathan. Han är inte här.

Jonathan   Han är överallt! Han smyger i tapeterna! Han kan anta vilken skepnad som helst! Han kan bli en fladdermus!

Lucy (*till Arthur*) Du ser vad jag menar. Han är sjuk i huvudet.

Arthur   Men hur kom han hit? Reste han trots allt med greven?

Seward   Nej, det var det han inte gjorde. Han flydde från greven.

Arthur (*slår sig ner, allvarlig*) Vad är det här för en historia?

Seward   Det kan man sannerligen fråga sig.

Mina (*till Jonathan*) Jonathan, min älskade, vem är greve Dracula egentligen?

Jonathan   Han är själva döden! Han bär dödens sjukdom inom sig, och han vill smitta ner hela mänskligheten med den, som han säger, för att befria mänskligheten från alla dess sjukdomar, men i själva verket ämnar han därmed kastrera hela mänskligheten och transformera alla människor till levande lik!

Lucy   Han yrar.

Jonathan   Nej, Lucy, jag yrar inte alls! Jag vet vad jag talar om! Jag har sett det! Jag har sett döda gå igen och levande bli till levande döda!

Arthur   Vem kan få något begripligt sammanhang ut av detta? Vad hände egentligen, Jonathan?

Mina   Trötta inte ut honom. Han är dödssjuk.

Jonathan   Ja, min älskade, jag är dödssjuk, och ingenting kan bota mig, ty den sjukdom greven sprider är mera dödlig än någon död! Jag lyckades ändå ta mig tillbaka för att ändå kunna varna er. Ännu är inte allting för sent! Ni kan ännu stoppa honom!

Arthur   Hur kan vi stoppa honom? Kräva hans utvisning ur landet? Vi lyckades inte ens få bort Karl Marx härifrån. Måste vi döda honom?

Jonathan   Det går inte att döda honom!

Lucy   Kom nu inte och säg att han inte svamlar.

Jonathan   När jag är död, Mina, måste ni driva en påle genom mitt hjärta, så att jag inte går igen och fördärvar er!

Lucy   Han är fullständigt vanvettig.

Jonathan   Nej, Lucy, det är jag inte, och det kommer ni att inse först när det är för sent, liksom jag själv gjorde det!

Seward   Här är något som vida övergår läkarvetenskapens gränser.

Arthur   Vad råder du oss till, John?

Seward   Vi måste tillkalla extraordinär expertis.

Arthur   Det var därför vi tillkallade greve Dracula. Han var en sådan.

Seward   Risken är att han förvärrade sjukdomen i stället för att bota den, och då måste vi se oss om ännu längre bort efter motgift.

Arthur   Men vad handlar alltsammans om egentligen?

Seward   Det är det värsta av allt. Vi vet inte.

Jonathan   Mina! Låt honom inte ta dig!

Mina   Han har redan tagit mig, Jonathan. Och Lucy också.

Jonathan (*förtvövlad*) Nej! (*dör*)

Lucy   Han är borta. Han har lämnat oss.

Mina (*begraver huvudet hos sin döde man, förtvövlad gråtande*)

Arthur   Tydligt kom jag för sent men ändå i tid för att höra det värsta.

Seward Vi måste gå till botten med det här, Arthur.
Arthur Ja, saken torde undersökas närmare. Jag lämnade just greve Dracula hos mina ordensbröder. Jag hoppas jag hinner tillbaka till dem i tid för att kunna varna dem.
Seward För vad, Arthur? Vad har greven gjort med Mina och Lucy?
Arthur Jag hoppas vi får veta det innan det är för sent. (*bryter upp*)
(*John Seward blir ensam kvar med damerna, som han försöker trösta.*)

Scen 5. Hos brödrskapet.

Broder 1 Jag är ledsen, lord Holmwood, men vi kan ingenting göra.
Arthur Vi måste väl ändå kunna spåra honom?
Broder 2 Efter att han lämnade här är han spårlöst försvunnen.
Arthur Och han har inte använt en enda av de adresser jag gav honom att disponera. Vad är det för ett väsen jag har släppt lös över världen och mitt i dess huvudstad?
Broder 1 Vi vet inte, broder. Det är helt på ert eget ansvar.
Arthur Men ni luskade reda på honom.
Broder 1 Ni bad oss leta över hela imperiet och över hela jorden. Vi fick bara ett svar, och det var från Transsylvanien.
Arthur Från den enda tillgängliga helvetesporten på jorden, tycks det.
Broder 2 Men vad är det för fel på herr greven? Är han på något sätt kriminell?
Arthur Nej, det är mycket värre än så, broder. Han är en levande biologisk krigsföring mot hela mänskligheten, han är värre än någon självmordsbombare, och han menar sig ha rätt att vara vad han är och göra vad han är, vilket gör honom till världens värsta fanatiker.
Broder 2 Men vad gör han?
Arthur Han byter ut ditt levande mänskliga blod till ett annat, som gör dig till ett parasitiskt monster i mänsklig förklädnad!
Broder 1 Har ni något bevis för så absurda antaganden?
Arthur Inte ännu, men vi hoppas kunna bota honom innan bevisen blir alltför uppenbara! Hela mänskligheten och civilisationen står annars inför sin upplösning! Det blir bara morbida spöken av hela mänskligheten!
Broder 1 Jag tyckte inte att broder Dracula verkade särskilt morbid.
Arthur Din naiva stackars blindgångare! Hur kunde vi undgå att märka att karlen var galen! (*rusar ut*)
Broder 2 Är han galen?
Broder 1 Det verkar så. Åtminstone mycket galnare än greve Dracula, som ju var sansad och belevad. Det är kanske hans sjukdom som börjar ta ut sin rätt och omtöckna hans förstånd.
Broder 2 Ja, det är det säkert. Skall vi ta emot greve Dracula om han kommer tillbaka?
Broder 1 Givetvis. Vi har ingenting otalt med honom.

Akt IV scen 1.

Paret Holmwoods sängkammare.

Lucy Du ser helt färdig ut, Arthur.
Arthur (*på sängkanten, tar av sig skorna*) Det är jag också, mera färdig än jag någonsin trodde jag kunde bli.
Lucy Du har haft en hård dag.

Arthur Det värsta är ovissheten, Lucy. Vi vet ingenting längre. Ingenting håller längre. Vi vet inte vem denne mystiske greve Dracula är, som jag importerade hit för att han skulle kurera mig, och i stället ser vi kanske början på den värsta epidemi som någonsin drabbat vår civilisation. Jag känner mig ansvarig, och det ansvaret krossar mig.

Lucy Kom i min famn, Arthur, och låt oss äntligen älska. Det är vad du behöver.

Arthur Jag bär en sjukdom, Lucy, och du kan också vara smittad till och med av en värre sjukdom.

Lucy Alltså spelar det ingen roll längre. Låt oss då försöka smitta ner varandra. Det kommer kanske att kurera oss.

Arthur Lucy, denna situation är tyvärr inget skämt.

Lucy Är du säker på det?

Arthur Om det är det, så är det inte roligt.

Lucy Låt oss göra det roligt då, om det inte kan bli tråkigare.

Arthur Du talar som om det inte fanns ett enda bekymmer i hela världen.

Lucy Alla bekymmer är bara uppförstorade utslag av fåfänga. Man gör sig sorger i onödan. Egentligen spelar ingenting någon roll.

Arthur Lucy, du har väl aldrig tvivlat på att jag älskat dig?

Lucy Nej, det har jag inte. Men du har aldrig visat det.

Arthur Jag ville aldrig utsätta dig för några risker.

Lucy Jag känner mig redan utsatt. Är jag smittad, så är det av något värre än din sjukdom. Älska ihjäl mig, Arthur, jag ber om det.

Arthur Om du är smittad av något värre än vad jag lider av, min älskade, så låt mig få dela din sjukdom med dig.

Lucy Och din med dig.

(De älskar, men Arthur är för trött och somnar in fullkomligt utmattad nästan genast.)

Han är för trött. Nåväl, en annan gång. Jag får väl se mig om efter en annan älskare då.

(Reser sig och går in i närliggande rum, där Mina håller på att gå och lägga sig.)

Mina (kammar sitt långa hår) Kan du inte sova, Lucy?

Lucy Min man somnade just ifrån mig, när han precis äntligen skulle börja älska mig.

Mina Hur sjuk är han? Har du någonsin fått veta det?

Lucy De enda som påstår att han är sjuk är hans läkare, men för mig har det aldrig varit något fel på honom. Kanske lite glämig och dyster ibland, men hans tungsinnethet kom bara från hans ansvar. Något sjukligt var det aldrig.

Mina Doktor Seward var också osäker på hans sjukdom.

Lucy Älskar du honom?

Mina Jag älskar bara Jonathan.

Lucy Även efter hans död?

Mina Ja, honom bara, alltid.

Lucy Du kan aldrig få honom tillbaka.

Mina Jag tvivlar faktiskt på det. Han kom ju tillbaka en gång.

Lucy Doktor Dracula då? Vad tror du hände med oss egentligen?

Mina Det får vi aldrig veta. Det kanske bara var vanlig kvinnlig hysteri, som doktor Seward säger. Han vill helst tro det och ingenting värre.

Lucy Men du har väl samma drömmar fortfarande?

Mina Varje natt, och de blir intensivare för varje natt.

Lucy Är det den där greven, tror du?

Mina Vad det än är så är det något som älskar oss, och om det bara är kärlek, Lucy, så kan det väl inte vara farligt eller ont?

Lucy De säger att syfilis är den värsta av alla sjukdomar, och den kan man bara få genom kärlek.

Mina Nej, genom sex.

Lucy Det är väl samma sak?

Mina Inte alls. Jonathan och jag hade aldrig sex, men vi hade desto mera kärlek.

Lucy Och det andra? Är det också osexuell kärlek?

Mina Du menar våra gemensamma erotiska drömmar, som lakar ur oss?

Lucy Hur upplever du dem?

Mina Hänföra. Utmattande. En utförsäkning ner i en avgrund utan botten. Det är som att bli uppdrucken levande, men ingen dryckenskap kan vara mera njutbar. Ett främmande väsen har bemäktigt sig oss, och vad det gör med oss vet vi inte, men vi konsumeras långsamt men säkert. I stället blir vi mera andliga och förlorar mer och mer kontakten med verkligheten, samtidigt som vi bara vill ha mera hela tiden, tills vår aptit kommer att förtära oss.

Lucy Ja. Och det är inget vi kan göra åt saken.

Mina Det är som en ljuvlig mardrömsresa som vi inte har en aning om hur den skall sluta.

Lucy Det är bara att följa med ner i malströmmen.

Mina Ja.

Lucy Jag går tillbaka till mina vanebildande drömmar.

Mina Och jag har inget annat val än att somna in i mina.

Lucy Vi sover inte när vi drömmer, Mina. Det är en mardröm som håller oss vakna.

Mina Vad som än händer med våra kroppar, Lucy, kan vi inte förlora våra själar.

Lucy Ja, det är väl den enda säkerhet vi har. (*går tillbaka in till sig*)

Mina (*sittande i sängen*) Jonathan, jag vet att du kan komma tillbaka. Gör det och fräls mig, innan något värre händer. (*Hon kryper ner under täcket, men då ser man hur någon rör sig på balkongen utanför, drar gardinerna åt sidan och kommer in. Först är det bara en silhuett, men han kommer försiktigt fram till sängen, för att slutligen sakta röra vid Mina.*)

Jonathan Mina!

Mina (*har sett manövern men vågar först nu tro på den*) Jonathan! Det är verkligen du!

Jonathan Jag har kommit tillbaka.

Mina Ja, jag ser det. Är du levande eller död? Är du frisk eller bara min egen sinnessjukdom?

Jonathan Det är jag, Mina. Tvivla inte på mig. Jag är frisk nu och helt återställd med nya unga krafter.

Mina Du är ett spöke.

Jonathan Kalla mig vad du vill, men jag är Jonathan.

Mina (*känner på honom*) Ja, det är du. Och du har kommit tillbaka. Det spelar ingen roll i vilken skepnad. Jag älskar dig ändå.

Jonathan Och min kärlek är den samma som förut. Ingenting har förändrats.

Mina Kom då ner med dig under täcket, Jonathan, kom nära mig och älska mig. Kom in i mig och träng dig djupare in i mig än vad någon annan kan göra!

Jonathan Min älskade, vi skall aldrig mera skiljas.

Mina Låt det göra ont. Låt mig känna att jag lider. Jag vill gärna älska ihjäl mig för dig. Låt det aldrig upphöra.

Jonathan Min älskade. (*De älskar. Scenen förskjuts till det andra sovrummet, där Arthur plötsligt vaknar.*)

Arthur Samma förfärliga mardröm igen. Jag tvivlar mer och mer på mina sinnens fulla bruk. Är det då en mardröm vi lever i, eller är det verkligheten som mer och mer blir till en mardröm? Jag upplever den värld som är min som mer och mer övergående till en drömvärld av skräck och fasa och fördörelsens eviga förtvivlan, en nattvandring som ständigt blir mörkare hur mycket månen än lyser, en passionerad skräckresa ner i ett kval utan slut, och ändå var denna värld lycklig och ljus igår. Lucy? Hon sover men rör sig konvulsiviskt i egna mardrömmar. Vi älskade i natt, men vad hände? Jag minns inte hur det gick med vårt samlag. Men det snurrar

i mitt huvud mera infernaliskt för varje dag, som om det skulle slitas lös från kroppen! Jag måste härda ut. Vi måste åtminstone försöka förstå vad det är som händer med oss. (*Böjer sig över Lucy, omfamnar henne, kysser henne.*) Vad vi än råkat ut för, Lucy, så går vi igenom det tillsammans. (*lägger sig till rätta och försöker somna. Man hör en ugglas hosa.*)

Scen 2.
Hos brödrskapet.

Helsing Saken är mycket enkel. Om det är vampyrer ni har att göra med måste de helt enkelt spåras upp där de ligger och sover i sina likkistor och spetsas genom hjärtat med en påle.

Arthur Men doktor van Helsing, detta är inte medeltiden.

Helsing Annars tar ni risken att få se på fan ordentligt genom hårresande konsekvenser som ingen kan överblicka.

broder 1 Doktor van Helsing, ni måste väl förstå att ni inte kan göra anspråk på att bli tagen på allvar?

Helsing Jag säger bara som det är. Ansvaret är ert.

Seward Vad menar ni att konsekvenserna kan ställa till med?

Helsing Ni har redan förlorat Jonathan Harker. Ni menar, lord Holmwood, att hans hustru Mina Harker påstått att hon i natt låg med sin man. Er hustru, lord Holmwood, kan också vara smittad och inte bara av er. Om de är smittade kommer de inom kort att dö och sedan börja smitta ner andra.

Seward Men doktor van Helsing, var då inte så absurd. En död kan inte smitta ner levande med en sjukdom som dött med honom.

Helsing Ni är alltför kategorisk i er vetenskaplighet, doktor Seward. Det finns alltid undantag från alla regler, och om vissa sjukdomar företer vissa händelseförloppsmönster kan andra mycket väl uppvisa den raka motsatsen.

broder 2 Vi råkade händelsevis få tag på greve Dracula igår, då han faktiskt själv tog kontakt med oss och bad att få komma och förklara sig. Det är därför vi kallat er hit idag.

Helsing Det skall bli intressant att få träffa honom.

Arthur Jag ber er dock visa någon hövlighet, doktor van Helsing, när han kommer, fastän han kommer från ett ännu mera fjärran liggande land än ert eget.

Helsing Geografin har ingen betydelse här. Däremot kan era fördomar mot utlänningar ha det. (*Det ringer på porten.*)

broder 2 Det måste vara han. Jag öppnar. (*går*)

Helsing Jag förmodar att han har ett ytterst elegant yttre med en klädsmak utan vanker och en stil som hedrar en högvälboren herre...

broder 2 (återinträder med greven) Mina herrar, greve Dracula.

Dracula Jag känner er alla sedan tidigare, utom er, min bäste herre. (*vänder sig artigt mot van Helsing*)

broder 2 Doktor Abraham van Helsing, från Holland.

Dracula Den berömde primitivisten? Angenämt! (*räcker fram handen*)

Helsing Mycket intressant. Jag har aldrig träffat en livslevande vampyr tidigare.

Dracula Vad tror ni om mig egentligen?

Helsing Vad som helst, utom det som synes vara.

broder 1 Till saken, mina herrar. Vi har bett greve Dracula möta upp med oss i kväll för att stå till tjänst med att lösa alla de frågetecken som uppstått i hans spår.

Dracula Hur mår er hustru, lord Holmwood?

Arthur Efter omständigheterna väl.

Seward (rakt på sak) Huvudanledningen till att vi alls sett några frågetecken är Jonathan Harkers återkomst med en sällsam historia om att han flytt för sitt liv från sin fångenskap hos er i Transsylvanien.

Dracula Doktor Seward, i vilket sinnestillstånd påträffade ni honom?

Seward Han var helt från sina sinnen och döende, vilket aggraverar vårt tvivel på ert idealiska värdskap.

Dracula Han blev sjuk under min vård, varför vi vårdade honom ytterligare, men tyvärr hade han ådragit sig en svår hjärnhinneinflammation, vilken vi saknade medel till att kunna bota där bland de vildaste Karpaterna. Då han inte kunde bli frisk hos oss försökte vi ändå föra honom med oss till London, men han avvek under resan i ett mycket kritiskt tillstånd av ständig yrselångest, för att sedan, som jag fick höra, dyka upp här lagom till sin död. Jag beklagar fallet.

broder 1 Jag tycker herr grevens förklaring verkar rimlig.

Helsing Dock menar sig hans änka ha upplevt honom igen efter hans död.

Dracula Ingen kan ansvara för spöken utom de själva.

Helsing Så ni menar, att om Mina Harker menar sig ha legat med sin man i natt, så måste hon ha legat med ett spöke?

Dracula Jag ber er i rimlighetens namn att ta hennes sinnestillstånd i beaktande efter den upprörande förlusten av sin man. Vem ser inte spöken på ljusa dagen under sådana omständigheter? Doktor Seward, ni som är en vettig läkare måste väl inse att hon mycket väl kan ha varit i ett chocktillstånd för att kunna uppleva sådana definitiva inbillningar som en konkret verklighet?

Seward (till Helsing) Det kan inte uteslutas, doktor van Helsing.

broder 1 Fler frågor? Fler mysterier?

Helsing Vad gör ni här egentligen, greve Dracula?

Dracula Bekantar mig med andra världar än min egen. Det är alltid intressant att bekanta sig med andra mentaliteter och därmed berika sin egen. Det finns ingen bättre utbildning än att resa. Jag tyckte att jag behövde utbilda mig en smula.

Arthur Här måste jag få inflika min egen syn på saken. Greve Dracula kommer från ett fullständigt främmande land vars mentalitet och traditioner och kulturella värderingar vi inte kan bilda oss någon uppfattning om, vilket städse är fallet med utlänningar långväga ifrån. I sådana mentalitets- och kulturkollisioner uppstår det lätt missförstånd. Jag vill påstå att de frågetecken som uppstått i samband med greve Draculas vistelse här bara är ett symptom på vanliga sådana kultur- och mentalitetskrockar. Det är mänskligt och naturligt att låta sig styras av fördomar inför främmande mentaliteter som vi inte förstår, och enbart därav uppstår rasismen. Vi har ingen möjlighet att kunna förstå greve Draculas värld och kulturomständigheter, då vi aldrig varit där, varför jag desto mer beklagar att Jonathan Harker inte fick tillfälle att närmare redogöra för sina upplevelser av ert land för oss.

Helsing Det kan han ännu göra då han ännu lever eftersom han ligger med sin hustru.

Seward Doktor van Helsing!

Helsing Ursäkta att jag går rakt på sak, men jag säger bara som det är.

Dracula Er primitiva uppriktighet är mycket roande, doktor van Helsing.

Helsing Jag kan tyvärr inte säga detsamma om er hycklande dubbelhet, greve Dracula.

Arthur Lite vanlig anständig hövlighet, doktor van Helsing, var det minsta vi begärde av er.

Helsing Ni är djävulens egen advokat i att ta greve Dracula i försvar.

Arthur Han har inte gjort något som tarvar anklagelser.

Helsing Jo, det har han, men ni saknar än så länge bevis. När bevisen uppträder är det för sent. Synd att ni inte lät er övertygas av den döende Jonathan Harkers vittnesbörd.

Arthur Han var hysterisk i döende delirium.

Helsing Ja, delirium av greve Draculas röda vin.

Seward Vi kommer ingen vart med att käbbla.

Dracula Doktor van Helsing, jag önskar er lycka till på er vampyrjakt.

Helsing Ta er i akt själv, greve Dracula. Jag känner er, men ni känner inte mig.

Dracula Nej, ni känner inte mig, men jag känner er.

Seward Nog nu, mina herrar. Är ni alla nöjda med greve Draculas svar på era frågor? Då föreslår jag att vi alla bryter upp och fortsätter på annat håll, om någon vill fortsätta käbbla med en annan.

Arthur Nog med förslag.

broder 1 Tack för att ni om, greve Dracula.

Dracula Tack för er inbjudan. Jag står alltid mer än gärna till tjänst. Det gäller även er, doktor van Helsing. Kanske mina kunskaper kunde komplettera era?

Helsing När jag behöver er hjälp skall jag be om den. Till dess föredrar jag att akta mig för er och noga bevaka ert minsta steg.

Dracula Ni smickrar mig med er uppmärksamhet.

Arthur Då är vi färdiga. Låt oss gå. Kommer ni hem med oss, greve Dracula?

Dracula Nej tack. Jag har hört att era damer inte mår riktigt bra. Då är det bättre att inte störa dem.

Seward Ni då, doktor van Helsing?

Helsing Jag vill gärna ta era sjuka damer i skärskådande, lord Holmwood, om jag får.

Holmwood Ni är välkommen. Jag skall gärna ge er alla detaljer i denna brydsamma hälsovårdshistoria.

Dracula Jag föreslår, lord Holmwood, för undvikande av risker, att ni låser damernas rum till natten, i fall doktor van Helsing skulle gå i sömnen.

Helsing (bitskt) Låsta dörrar hjälper inte mot vampyrer.

Dracula Jaså? Är ni då vampyr?

Helsing Vi vet båda här vem vampyren är i sammanhanget. Tyvärr kommer de andra här att inse det alldeles för sent.

Dracula Allt har sin tid, doktor van Helsing. En dag kommer ni kanske att inse att det faktiskt aldrig har funnits några vampyrer, men då är ni kanske redan död med en påle genom hjärtat för säkerhets skull.

Arthur Han bara driver med er, doktor van Helsing.

Helsing Ja, han tror han är rolig. Men skrattar bäst som skrattar sist! (*går först ut förargad. De andra följer efter, Seward betänksam, Arthur smått road, Dracula mera road. Bröderna stänger dörren efter dem.*)

broder 1 Nå, broder?

broder 2 En lyckad seans, på min ära. Vi borde nästan göra det till en återkommande programpunkt.

broder 1 Grevens utläggningar?

broder 2 Nej, doktor van Helsing's virtuosa vidskepelse.

Scen 3.

Sängkammaren. Lucy blek till sängs. Mina sitter vid hennes sida.

Herrarna kommer in.

Arthur Hur mår hon?

Mina Något bättre.

Helsing (undersöker henne snabbt) Det är som jag fruktade.

Seward Vad tror ni om saken, doktor van Helsing?

Helsing Katastrofal anemi. Hon är döende.

Mina Hon är inte alls döende.

Helsing Hur mår ni själv, fröken? Har ni också blivit biten av vampyren?

Mina Vilken vampyr?

Arthur Ursäkta doktor van Helsing's oortodoxa sätt, Mina. Han tror att Lucy blivit biten av en vampyr.

Mina Det finns väl inga vampyrer i England? De finns väl bara i Brasilien och sådana tropiska länder?

Arthur Han menar inte biologiska vampyrer. Han menar mänskliga vampyrer.

Mina Vad är det för en kvacksalvare ni fört hit?

Helsing Jag beklagar, fröken Mina, men om ni lider av det minsta liknande symptom som den döende fröken här, så råder jag er att omedelbart gardera er med massor av vitlök och ett stort tungt krucifix runt halsen.

Mina Jag avskyr vitlök. Och jag låter mig inte kommenderas till vidskepelse.

Helsing Jag varnar er. Det kan bli er enda räddning.

Mina Undan vad?

Helsing Att annars dö som fröken Lucy och bli tvungen att bli pålad vid marken.

Mina Doktor Seward, för den här vettvillingen tillbaka till därhuset.

Helsing Jag är faktiskt vetenskapsman!

Lucy (vaknar) Vad gapar ni för?

Mina Lucy, din man har fört hit en galen vetenskapsman som påstår att du är döende.

Lucy Då måste han vara galen. Här dör ingen ännu. Vad är det för en typ?

Helsing Doktor Abraham van Helsing, till er tjänst. Jag har tillkallats av er man som expert i vampyrfrågor.

Lucy Vampyrfrågor?

Helsing Ja. Ni har blivit biten av en vampyr och är döende.

Lucy (till Mina) Jag förstår vad du menar. – Arthur, vad menar du med att hämta hit en utflippad gaphals?

Mina Han trodde att du behövde pålas fast vid marken.

Lucy Arthur, vad är det för underliga ordensvänner du har?

Arthur Ursäkta mig, Lucy, men jag trodde faktiskt att han bara skulle nöja sig med ett utlåtande om ditt tillstånd.

Mina Jag hoppas att han inte kommer att insistera på att få påla din hustru vid marken.

Lucy Arthur, är det här ett av dina sällsynt dåliga skämt?

Arthur Inte alls, käraste. Jag menade bara väl.

Seward Doktor van Helsing, ni tycks inte ha haft någon övertygande verkan på våra damer. Får jag ber er inskränka er till att ge oss någon rådgivning angående Lucys tillstånd.

Helsing Jag kan inte säga mer än vad jag redan gjort.

Seward Som är?

Helsing Hon måste pålas fast vid marken så fort hon är död.

Lucy Kör ut honom, Arthur.

Mina Ni har då lyckats få hit världens sämsta läkare. Den av er monsterförklarade greve Dracula var åtminstone en gentleman.

Arthur Det är bäst vi går ut härifrån, doktor van Helsing. Jag skall ge er lite portvin i biblioteket.

Helsing (höjer sin käpp skakande mot skyn) Det kan bli allas er förbannelse och bane om ni inte tar mig på allvar!

Arthur Ta det nu lugnt, doktorn. Kom med här. (*för ut doktor van Helsing*)

Mina Var kom han ifrån? Amsterdams zoo?

Seward Vi trodde han var en vetenskapsman. Vi konfronterade honom med greve Dracula hos brödrskapet.

Mina Vad sade greve Dracula?

Seward Han hade roligt åt honom.

Lucy Ja, det har då inte vi.

Seward Får jag fråga er, Lucy, vad tror ni själv om er sjukdom? Vad har ni för misstankar?

Lucy Tyvärr, John, tror jag det är helt mitt eget fel. Jag övertalade min make att älska mig.

Seward Fastän han inte är botad ännu?

Lucy Ja.

Seward Det ger oss helt nytt ljus i saken. Var ni medveten om risken?

Lucy Nej. Jag visste att jag tog en risk, men jag visste inte vilken risk jag tog.

Seward Hans sjukdom är av sällsamt slag som inte går att definiera, en ytterst sällsynt och oförutsägbar sjukdom, som kan utlösa oanade reaktioner hos en smittad. Ni kan till exempel ha drabbats av en kraftig allergichock, som nedsatt hela ert immunförsvar och försämrat era blodvärden.

Lucy Ja, jag är verkligen mycket svag, men döende är jag inte.

Mina Jag stannar hos dig, Lucy, tills du blir frisk.

Lucy Tack, Mina. Du är min bästa möjliga läkare. Den där pålmannen hoppas jag vi slipper se igen.

Seward Jag är rädd att han var något ofinkänslig.

Lucy Han hade tydligen helst pålat mig levande.

Mina Kanske ni borde återbörda greve Dracula hit i stället? Han var åtminstone finkänslig.

Lucy Han skulle åtminstone säkert ge oss betydligt bättre råd än den där holländska grobianen från dårhuset.

Mina Ja.

Seward Jag skall framställa ert önskemål till Arthur. Det är hans hus, så han får bestämma.

Lucy Min make gör alltid vad jag vill. Annars vore han inte min make.

Seward Jag ska genast framlägga ert förslag för honom. (*går*)

Lucy Nå, Mina, hur går det med dina egna nattliga äventyr?

Mina Jag fortsätter att uppleva Jonathan varje natt, och så verkliga är hans besök i drömmen för mig, att jag faktiskt tror att han älskar mig på riktigt.

Lucy Naturligtvis älskar han dig på riktigt. Eftersom han älskar dig med en kärlek som trotsar döden spelar det ingen roll om han besöker dig i lekamlig eller andlig form. Kärleken står över den rena fysiken.

Mina Ja, så känner jag det också. Har du fortfarande själv dina erotiska superdrömmar fast din man alltid är borta?

Lucy Jag kommer att drömma väl tills jag dör. Jag kan själv suggerera mig till att få fram de rätta drömfantasierna.

Mina Är det din man eller greven?

Lucy Det spelar ingen roll, Lucy, vem min hemlige älskare är, så länge han älskar mig. Karaktärer är lika ombytliga som tidvattnet och varar ändå inte hur mycket du än är gift med en sådan, men kärleken har en djupare personlighet än någon karaktär och överlever alltid till och med sig själv.

Mina Det är min övertygelse också.

Lucy Det är bara dumma vetenskapliga karlar som inte fattar sådant.

Mina Jag trodde inte det fanns sådana narrar inom vetenskapen som den där knäppskallen från Holland.

Lucy Han var ingen vetenskapsman. Han var ett djur. Hans hela vetenskap var övertro och vidskepelse. Glöm honom.
Mina Jag har redan glömt honom. (*vakar vid hennes sida*)

Scen 4. Hos brödrskapet.

broder 1 Är ni säker på att ni vill gå i land med detta?
Arthur Ja.
broder 1 Är ni medveten om riskerna?
Arthur Min hustru är döende, James. Jag har inget val.
broder 2 Vi har kallat honom på er önskan. Han väntar här utanför.
Arthur Släpp då in honom!
(*Bröderna visar in Dracula.*)
Seward Ursäkta att vi än en gång besvärar er, herr greve, efter allt obehag ni fått utstå från vår sida,
Dracula Jag är van, doktor Seward. En utlänning kan aldrig räkna med att oavbrutet bli struken medhårs i främmande länder. Vad kan jag göra för er?
Arthur Herr greve, min hustru ligger döende, och vi vill inte inkalla doktor van Helsing fler gånger, då han bara gjort saken värre.
Dracula Vad kan jag göra åt saken?
Arthur Ni erbjöd er att hjälpa mig. Nu har min hustru fått min sjukdom. Kanske ni även kan hjälpa henne.
Dracula Jag skall gärna göra vad jag kan för henne, även om jag fruktar att det inte är mycket. Jag ställer bara ett enda villkor.
Arthur Vi skall gärna betala er.
Dracula Det är inte det. Jag vill inte ha Abraham van Helsing i närheten.
(*Seward och Holmwood tittar på varandra.*)
Arthur Det vill inte vi heller.
Dracula Då är vi överens.
Arthur Kan ni komma genast?
Dracula Jag står till ert förfogande.
Seward Då är det bäst vi skyndar.
Arthur (*till bröderna*) Tack, bröder. Vi återkommer när något har hänt.
bröderna Ni är välkomna.
(*De tre herrarna avlägsnar sig.*)

Akt V scen 1. Holmwood, sängkammaren.

Mina vid sängen, Lucy i den, orörlig och vit.

(*Det knackar på dörren. Mina öppnar för Arthur, Dracula och Seward.*)

Mina Ni kommer för sent. Hon är död.
Arthur Nej! (*störtar fram till sängen, begraver ansiktet, gråter hejdlöst. Seward kommer efter och undersöker patienten, tar pulsen med ur.*)
Seward Ja, hon är död.
Dracula Jag beklagar.
Mina Tack för att ni inte kom med den där häxdoktorn. Han hade väl genast börjat misshandla liket.
Arthur Mina, den mannen kommer aldrig mer in i mitt hus.
Mina Kan ni förstå hennes sjukdom, doktor Seward?
Seward Nej, det kan jag inte. Den är helt ofattbar. Det har gått alldeles för fort, så det måste ha skett en alldeles exceptionell allergisk reaktion i hennes kropp, som bara fick den universella infektionen att accelerera och skena.

Mina Och ni, herr greve? Har ni någon uppfattning?
Dracula Hur mår ni själv?
Mina Jag kan inte klaga.
Dracula Det gläder mig.
Arthur Det är mitt fel alltihop! Jag skulle aldrig ha kommit vid henne!
Seward Ingen är oskyldigare än du, Arthur. Det var ingens avsikt att åstadkomma detta, och hon visste vilken risk hon tog.
Arthur Nej, det visste hon inte, men jag borde ha vetat det!
Seward Det är för sent nu, Arthur.
Dracula Om det är ingenting mer jag kan göra ber jag att få rekommendera mig.
Arthur Det är sent, greve Dracula. Vill ni inte stanna över natten?
Dracula Och ge anledning till mera ont prat och ryktesspridning? Er doktor van Helsing har ögonen på det här huset och är den borne ryktesspridaren. Så som pratet har börjat gå ser jag inte att jag har någonting kvar att göra i det här landet utom att lämna det.
Arthur Ursäkta oss, doktor Dracula. Vi är verkligen ledsna och ber er verkligen om ursäkt.
Dracula Det är inte ni som skall göra det, och ingen behöver göra det, jag har som sagt vanan inne, men däremot ville jag gärna än en gång försvara mig inför ert vetenskapliga kollegium hos ert brödraskap.
Arthur Och inför van Helsing?
Dracula Ja, helst.
Arthur Ni skall få som ni vill. Jag tror flera av våra mest ögonbrynshöjande vetenskapsmän gärna skulle vilja höra vad ni har att anföra mot vetenskapen och van Helsing.
Dracula Jag ser fram emot mitt sista framträdande inför er där. Jag hittar vägen ut själv. (*avlägsnar sig.*)
Arthur Vad tror du om det, John?
Seward Jag kan bara hoppas att vi kan få veta mera än vad vi fått veta hittills.
Arthur Ja, det är väl det enda vi mera har att hoppas på.

Scen 2. Minas sovrum.

(*Mina har gått till sängs och ligger i sin säng och försöker sova.
Månsken strilar in genom balkongdörrarnas gardiner.
Så reser hon sig upp och går mot dem, nästan som i sömnen.*)

Mina Välkommen, mardrömmar, mina nattliga gäster, fler för varje natt och mera uppfyllande av vår drömvärld för varje ögonblick! (*öppnar balkongdörrarna*)
Jonathan, vem har du med dig?
Jonathan (*kommer in med en annan otydlig figur i nattlinne*) En som du nog känner igen.
Mina (*känner igen henne*) Lucy! Jag visste att du inte var död!
Lucy Jag har bara transformerats, Mina, till en bättre människa i en bättre form.
Mina Välkommen till drömbarnens eviga skönhetsvärld, som aldrig kan befläckas!
Jonathan Hon är som en ny människa, Mina.
Mina Vad hände egentligen, Lucy? Vad var din sjukdom?
Lucy Den gamla vanliga. Doktor Freud hade rätt. Alla sjukdomars och all dödlighets upprinnelse är det morbida sexlivet vilka former det än tar sig. När min man tog mig var jag redan död. Det var inte sin sjukdom han gav mig. Det var döden.
Mina Så jag har klarat mig bara för att Jonathan aldrig älskade mig?
Jonathan Jag älskade dig desperat, Mina, och gör det ännu mera nu.
Mina Jag vet, Jonathan, men jag menar sexuellt.

Lucy Potensen är en lögn som bara gör ont. Det är en pervers morbiditet som leder till döden. Fråga Jonathan, om han inte håller med mig.

Jonathan Naturligtvis håller jag med dig.

Mina Man vad dog du då av, Jonathan?

Jonathan Min egen panikångest. Jag fick panik i det främmande landet så långt upp bland bergen i det öde slottet och ådrog mig en förkylning, som jag misskötte i min panikdesperation, och så gick det som det gick. Jag var en dåre som trodde något ont om greve Dracula. Han känner oss och vet vad som har hänt oss. Han kan se oss i motsats till de dödliga.

Mina Varför kan jag se er då, som är en vanlig dödlig?

Jonathan Du är ännu jungfru, Mina, och därtill överkänslig. Du lät mig aldrig ta dig. Därför har du klarat dig med alla sinnen i behåll. Lucy kom i kontakt med det övernaturliga genom greve Draculas inspirerande närvaro men lät sig bli tagen av sin man, åkte fast i dödligheten, och då hon ändå blivit invigd i de högre sfärernas mysterievärlds andliga sanning blev djupdykningen i den sexuella dödligheten desto mera fatal. För oss är det självklart, men för dig kan det förefalla svårt.

Mina Inte alls. Jag förstår precis. Men jag vill dock bli älskad.

Lucy Vem vill inte det? Jag älskade dig mera, Mina, än vad min man kunde älska mig.

Mina Därför har du kommit tillbaka.

Lucy Ja.

Jonathan Låt oss nu ta natten till vara och älska alla tre. Jag vill gärna välkomna Lucy in i odödlighetens rike och i vår heliga kärlek, Mina.

Mina Jag ser fram emot detta. Kom, mina älskade! Natten väntar på oss! (*tar dem vid handen och för dem in mot sin säng. De går i säng alla tre och börjar älska.*)

Scen 3. Hos brödrskapet. Bröderna och alla församlade utom Dracula.

broder 1 Vår broder professor Abraham van Helsing har begärt ordet.

Helsing Mina bröder, jag tackar för att ni har inbjudit mig hit en sista gång, vilket betyder att lyckligtvis ännu inte allting är förlorat. Ännu finns det hopp. Ni har gett mig chansen att försöka övertyga er om den fulla vidden av den fara som hotar oss alla, därmed är ni villiga att åtminstone lyssna, och därmed finns det hopp om att vi alla kan bli räddade.

Arthur Till saken, herr professor.

Helsing Saken är den, att vi råkat mana upp en metafysisk naturkraft av sällsynt farligt slag. Jag skall i all korthet ge er bakgrunden. Jag har forskat i denna sak i hela mitt liv, så jag vet vad jag talar om, hur fantastiskt och otroligt det än kan låta.

För fem hundra år sedan ungefär hotade turkarna Europa och trängde in i Ungern och Transsylvanien, där de belägrade en borg som försvarades av en viss greve Vlad Dracul. Han vägrade ge upp och svor att tillgripa vilka medel som helst för att slå tillbaka turkarna och tvekade inte inför att vända sig till Djävulen. Denne gav honom ett recept att slå tillbaka turkarna med, men på det villkoret, att greven för alltid skulle tillhöra Djävulen och vandra hans ärenden på jorden. Som ersättning för sin djävulstjänst skulle han begåvas med odödlighet.

Seward Detta är en satanistisk folksaga och ingenting annat.

Helsing Men har vi råd att ta den risken att den inte kan vara sann, nu när vi har i denna imperiets huvudstad, världens centrum, en greve Vlad Dracul livslevande mitt ibland oss?

broder 2 Hur yttrar sig hans djävulstjänst?

Helsing Genom sin odödlighet har han en osläcklig törst och aptit på livet, men saken är den, att det enda som kan tillfredsställa honom är mänskligt blod. Endast det kan tillfälligt mätta honom. Det mänskliga blod som han dricker måste dock alltid bli infekterat av hans egen kroniska åkomma: odödlighet och en osläcklig aptit på mänskligt blod. Samtidigt lider han kroniskt av den defekten, att han inte tål dagsljus. Alla han suger blod av får samma handikapp. Om de utsätts för solljus förgås de genom ett slags självförbränning. Samtidigt kan de inte reproducera sig, utan de får ett odödligt liv som demoner som de kan göra andra till odödliga demoner med men utan att kunna ge liv åt andra eller bli av med sitt eget liv. Det är ett slags evigt åldrande med bara bloddrickandet som tillfällig lindring.

Arthur Är det detta tillstånd som ni kallar för 'vampyr'?

Helsing Ja, det är den folkliga benämningen på dessa varelser.

Arthur Då återstår det för er att producera en smula bevis.

Helsing Jag vet att ni har greve Dracula väntande i närheten på att få komma in och försvara sig och motbevisa mig, om han kan. Låt honom komma. Jag är redo.

Seward Får jag bara fråga, konsekvensen av ert resonemang är väl att ni kräver att denna 'levande demon' skall förgöras?

Helsing Obevekligen.

Seward Hur?

Helsing Jag bär en revolver innanför västen laddad med en silverkula. Den är mördande men inte dödande. En dödlig som blir skjuten i hjärtat dör naturligtvis genast, men inte en vampyr. Han bara tappar sansen tillfälligt och hämtar sig sedan genast, även fast han blir skjuten i hjärtat. Jag ämnar utföra detta experiment här på greven inför era ögon, så att ni själva får se att han är en verklig vampyr.

Arthur Menar ni att min hustru blev biten av greven och dog därav?

Helsing Utan tvekan ja. Även Mina Harker, som umgås varje natt med både sin make och er hustru som vampyrer, kommer att dö och bli vampyr, en levande död, som bara lever vidare för att göra andra till vampyrer.

Seward Mina Harker är långtifrån död ännu. Hon är inte ens sjuk.

Helsing Det är för att hennes man behandlar henne så skonsamt som möjligt. Han skjuter upp hennes död för att få njuta av hennes liv och blod så länge som möjligt. Han älskar ju henne.

Arthur (otålig) Det är nog. Låt oss få detta undanstökat. Det blir bara obehagligare ju längre det håller på tills vi når ett avgörande.

broder 1 Visa in greven, broder. (*Broder 2 öppnar för greven.*)

Dracula Jag har länge sett fram emot detta enastående tillfälle, mina herrar, som samtidigt blir ett mycket passande avsked, då jag avser att lämna landet så fort jag går ut härifrån.

Arthur Vadan detta, herr greve?

Dracula Alltför omfattande tillkortakommanden här i ert överreglerade land får mig att längta tillbaka hem till mina vilda berg i Karpaterna.

Arthur Jag har tidigare bett er om ursäkt för allt eventuellt obehag ni råkat ut för här såsom min gäst, och ni har accepterat ursäkten. Vad mer har ni att klaga på?

Dracula Som gäst i ert land har jag ingenting att klaga på, då mitt främlingskap tvingar mig till underdånighet och ödmjukhet, emedan jag faktiskt är beroende av mina värdars välvilja. Ni har gjort allt för mig, lord Arthur, öppnat ert hem för mig, gett mig bostad i London och på alla sätt gjort livet okomplicerat för mig här, medan jag dock ändå naturligtvis råkat ut för alla de fördomar som en vilt främmande utlänning måste möta i ett land som naturligtvis inte kan förstå hans mentalitet.

Arthur Har ni blivit illa behandlad av någon? Förolämpad? Förödmjukad? Mobbad?

Dracula Mina herrar, ni hörde ju själva nyss doktor van Helsing's nedgörander harang om mig. (*Alla blir till sig.*) Ja, jag hörde varje ord vad som sades, en främling måste vara uppmärksam på vad som sägs omkring honom, så att han är medveten

om vad man tänker om honom, helt enkelt för att överleva och kunna ge sig av i tid om han blir hotad till livet, vilket jag faktiskt har skäl att känna mig av professor Abraham van Helsing, som bär en laddad revolver i fickan i avsikt att skjuta ner mig.

(Alla blir mera pinsamt berörda.)

Arthur Sådana avsikter får professorn stå för helt själv. Vi är inte hans medbrottslingar i hans experimentella verksamhet.

Dracula Samtidigt förstår jag honom. Hans fördomar är helt naturliga och mänskliga. Zigenare är tjuvar. Italienare är maffiosos. Finnar drar kniv för ingenting. Holländare super. Svenskar är dumma. Judar är giriga. Islamister är terrorister. Negrer luktar. Tyskar är tråkiga och tröttsamma pedanter. Skottar är snåla. Irländare är bråkmakare. Polacker skapar oordning. Och så vidare. Och en greve från Transsylvanien måste vara vampyr.

(Alla fortsätter att generas.)

Arthur Ni menar alltså, greve Dracula, att allt vad professor van Helsing förfäktat om er bara är amsagor och rena lögner?

Seward Hur förklarar ni lady Lucy Holmwoods sjukdom och död?

Dracula Doktor Seward, ni är den enda vetenskapsman här i rummet som jag har respekt för, ty ni vill undersöka patienten innan ni skjuter ner honom. Under mitt besök i er vän lord Arthur Holmwoods underbara hem hade jag onekligen en inspirerande verkan på damerna genom min romantiska charm. Det har jag på alla damer överallt i världen. Det är ingenting nytt för mig, men det är alltid en våldsam sensation för den dam som blir charmerad av mig för första gången. Därefter började de drömma inspirerat, och de suggererade varandra till att hänge sig åt vidlyftiga romantiska drömmar. Situationen tillspetsades av er vän advokat Jonathan Harkers olyckliga öde och hans dramatiska men tragiska hemkomst efter Gud vet vilka irrfärder genom Europa – han skulle ha följt med mig ombord på vårt fartyg från Constantia, jag hade tagit fullt ansvar för honom som min patient, men han hade helt enkelt fått skräcken av sin överansträngning och febersjukdom med extrema yrselanfall. Han hann hem hit i tid för att få dö i sin älskades armar – varpå hennes och lady Lucys romantiska fantasier fick kraftigt bränsletillskott på elden.

Jag kom hit, lord Arthur, på er personliga inbjudan för att vara er behjälplig med er sjukdom. Jag fick tyvärr aldrig tillfälle att hjälpa er. I stället valde ni att åsidosätta era skrupler och infektera er hustru med er sjukdom, just det ni beställt mig hit för att undvika. Jag kunde ingenting göra när skadan var skedd. Jag beklagar. Nu har ni ingen hustru mer, följaktligen löper ni inte längre någon risk att smitta ner någon, varför ni lugnt kan fortsätta leva med er sjukdom, och varför jag kan finna det skäligt att avstå från att utsätta er för någon behandling.

Slutligen, min lärde vän professor Abraham van Helsing, som så fördjupat er i studiet av folksagornas vampyrer att ni tror att de faktiskt finns i verkligheten, har jag en fråga att ställa er.

Helsing Nå?

Dracula Är ni beredd att ta den risken att skjuta ner mig med ett silverskott i hjärtat med den möjliga konsekvensen att jag faktiskt skulle kunna dö därav och sedan inte resa mig mera? Är ni verkligen som vetenskapsman så spiksäker på min odödlighet, att ni är beredd att begå ett berättat mord på mig för att bevisa er hypotes?

broder 1 Doktor van Helsing, även om ni skulle vara villig att ta den risken måste vi förbjuda er, och om ni försöker måste vi avvärja er. Vi kan inte acceptera att någon försöker begå ett överlagt mord i våra lokaler med alla de rättsliga skandaler som därav kunde bli följden.

Seward Ingen risk, greve Dracula. Ni ser väl att han som vetenskapsman är lika feg och lamslagen som en skojare som ertappats med att ha sålt Eiffeltornet.

Helsing *(lägger resolut vapnet på bordet)* Kom bara sedan inte och säg att jag inte varnade er! *(avlägsnar sig genast.)*

broder 2 Han har gått.

Arthur Står ni fast vid er föresats att lämna landet, greve Dracula?

Dracula Ja, och jag ämnar aldrig komma tillbaka. Det är bäst så. Den vetenskap som regerar detta världsimperium är en trångsynt materialism som jag inte har något till övers för och som ni får behålla för er själva, tills den havererar genom sin egen absurditet. Jag föredrar mina underbara vilda rövarromantiska hemtrakter av vargar och klippiga berg, där skräckromantiken frodas i form av folksagor så sprudlande av liv, att de kan få vem som helst att tro att de är sanna.

Arthur Då önskar jag er lycklig resa, herr greve. Jag vågar uttrycka min tacksamhet för att ni ändå gjort så gott ni har kunnat här i landet.

Dracula Jag beklagar att vårt experiment inte slog bättre ut. Om ni vågat lita på mig hade ni kanske aldrig förlorat er hustru.

Arthur Ja, allt är vårt eget fel.

Seward (*skakar hand med Dracula*) Tack för besöket, och lycklig resa hem, kollega. Jag har lärt mig mycket av er.

Dracula För sådana som er skull var det ett nöje att komma. (*bugar sig artigt och avlägsnar sig*)

broder 1 Det var det det. Blev vi klokare för det?

broder 2 Inte det minsta.

Arthur Vi lärde oss kanske åtminstone det, att vi har mera att lära oss av yttervärlden än vad den har att lära av oss.

Seward Kom nu, Arthur. Vi måste se till våra damer där hemma.

Arthur Tror du Mina kan lära mig att umgås med min döda hustru?

Seward Det kan hon säkert. Hon har ju inga problem med att bli älskad av sin döde man.

(*De två vännerna går ut.*)

broder 1 Vad tror du allt detta handlade om egentligen?

broder 2 Det är det som är frågan. Lyckligtvis har vi tystnadsplikt, så vi slipper diskutera ärendet vidare.

broder 1 Det är nog tur det. Tyvärr är jag nog så pass fördomsfull att jag hoppas greven verkligen inte kommer tillbaka.

broder 2 Jag tror tvärtom.

broder 1 Vad menar du?

broder 2 Jag tror att vi aldrig slipper honom mera.

broder 1 Du behagar skämta. Kom så går vi och styrker oss med ett glas vin. Greven lämnade efter sig ett fantastiskt recept på hemliga ingredienser... (*lägger armen om honom och går ut med honom.*)

Ridå.

Göteborg 5-15 februari 2007.